

ವೇದ, ವೇದಾಂತಗಳ ಮಹತ್ವ

ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದ ಧಾರ್ಮಿಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ವೇದ ಹಾಗೂ ವೇದಾಂತಗಳಿಗೆ ಅತಿಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವಿದೆ. ಯಾವುದೇ ಸಂದಿಗ್ಧತೆ ಎದುರಾಗಲಿ, ಧರ್ಮ-ಕರ್ಮ, ತತ್ತ್ವ-ಆಚರಣೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಉದ್ಭವಿಸಲಿ, 'ವೇದ ಏನು ಹೇಳುತ್ತದೆ?' ಎಂಬುದೇ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾದ ಪ್ರಮಾಣ. ವೇದವನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವ ಎಲ್ಲವೂ ತ್ಯಾಜ್ಯ ಎಂಬುದು ಸರ್ವಮಾನ್ಯವಾದ, ಸ್ವೀಕೃತವಾದ ವಿಚಾರ. ವೇದವನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೆ ವಿಮುಖವಾಗಿ ಹೋದ ಪಂಗಡಗಳು (ಜೈನ, ಬೌದ್ಧ ಇತ್ಯಾದಿ) ಬೇರೆಯೇ ಧರ್ಮಗಳಾದವು; 'ವೈದಿಕ' ಧರ್ಮದ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಇಂದು ನಾವು ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವೆಂದು ಕರೆಯುವುದು ವೇದವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವ ಈ ವೈದಿಕ ಧರ್ಮವನ್ನೇ. ವೇದಗಳು ಅನಾದಿ ಹಾಗೂ ಅನಂತ; ಅವುಗಳಿಗೆ ನಾಶವಿಲ್ಲ; ಆದ್ದರಿಂದ ಆರಂಭವೂ ಇಲ್ಲ—ಯಾವಾಗಲೂ ಅದು ಇತ್ತು ಎಂದು ನಮ್ಮ ಪರಂಪರೆ ನಂಬುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದನ್ನು 'ಸನಾತನ ಧರ್ಮ'ವೆಂದೂ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ವೈದಿಕ ಧರ್ಮವೆಂದರೂ ಸರಿ; ಸನಾತನ ಧರ್ಮವೆಂದರೂ ಸರಿ; ಅಥವಾ ಹಿಂದೂಧರ್ಮವೆಂದರೂ ಸರಿ — ಇದು ವೇದವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವ, ಅಥವಾ ವೇದಕ್ಕೆ ಪಾರಮ್ಯವನ್ನು ನೀಡಿರುವ ಒಂದು ಪರಂಪರೆ ಎಂಬುದು ಮುಖ್ಯ.

'ವೇದ' ಎಂದರೇನು?

'ವಿದ್' ಎಂದರೆ 'ತಿಳಿಯುವುದು', 'ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು' ಎಂದರ್ಥ. ಹೀಗೆ ಅರಿತುಕೊಂಡ ಜ್ಞಾನವೇ 'ವೇದ'. ಅರಿವು ಎಂಬುದನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಅಕ್ಷರ ಕಲಿಕೆ, ಲೌಕಿಕ ವಿದ್ಯೆಯ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಎಂಬಲ್ಲಿಂದ ಆರಂಭಿಸಿ, ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಮೀರಿದ 'ಪರಾವಿದ್ಯೆ'ಯಾದ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದವರೆಗೂ ವಿಸ್ತರಿಸಬಹುದು. ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಅರಿವಿನ, ಜ್ಞಾನದ ಮಹತ್ವ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಲೌಕಿಕ ಜ್ಞಾನಕ್ಕಿಂತ, ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಜ್ಞಾನವೇ ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ. ದೇವರು, ಭಗವಂತ, ಪುರುಷ, ಆತ್ಮ, ಬ್ರಹ್ಮ ಇತ್ಯಾದಿ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕರೆಯಲಾಗುವ ಮಹಿಮಾನ್ವಿತ ಶಕ್ತಿಯ ಉಪಾಸನೆ, ಅದನ್ನು ಕುರಿತ ಜಿಜ್ಞಾಸೆ ಹಾಗೂ ತಪಸ್ಸು-ಯೋಗ-ಧ್ಯಾನ

ಗಳಿಂದ ಆ ಶಕ್ತಿಯ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ — ಹೀಗೆ ಈ ಲೋಕವನ್ನು ಮೀರಿದ ಸತ್ಯವೊಂದರ ಅನ್ವೇಷಣೆ ಇಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಅಲೌಕಿಕ ಸತ್ಯದ, ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ವಿಚಾರಗಳ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅರ್ಥಗರ್ಭಿತವಾದ ಮಂತ್ರಗಳು ವೇದಸಾಹಿತ್ಯದ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಕಂಡು ಬರುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದ್ಯ, ಗದ್ಯಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ರಚನೆಗಳಿಗೆ 'ಮಂತ್ರ'ವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಯಾವುದರ ದೀರ್ಘ ಮನನದಿಂದ ಈ ಸಾಂಸಾರಿಕ ಬಂಧನದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ದೊರಕುವುದೋ ('ಮನನಾತ್ ತ್ರಾಯತೇ ಇತಿ ಮಂತ್ರಃ') ಅದುವೇ ಮಂತ್ರ. ಈ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಯಾರೂ ಛಂದೋಬದ್ಧ ಶ್ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿ ಕವಿತೆ ಬರೆಯುವಂತೆ ಬರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಮೂಲತಃ ಅದೊಂದು ದರ್ಶನವಾಗಿತ್ತು. ಆಳವಾದ ಧ್ಯಾನ, ತಪಸ್ಸುಗಳಿಂದ ವೈದಿಕ ಋಷಿಗಳು ಕೆಲವು ಅಸಾಧಾರಣ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಪಡೆದರು. ದೇವತೆಗಳು, ಸತ್ಯ, ಋತ (ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ನಿಯಮಗಳು), ಆತ್ಮ, ಬ್ರಹ್ಮ ಇವೇ ಮುಂತಾದವನ್ನು ಅವರು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಿಗಳಾದರು. ಇಂಥ ದರ್ಶನಗಳನ್ನು ಪಡೆದ ಋಷಿಗಳು 'ಮಂತ್ರ ದ್ರಷ್ಟಾರರು' ಎನ್ನಿಸಿಕೊಂಡರು. ಹೀಗೆ ಅವರು ಪಡೆದ ಅಲೌಕಿಕ ಅನುಭವಗಳೇ ವೇದಗಳಿಗೆ ಮೂಲ. ತಾವು ಪಡೆದ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಇತರರಿಗೂ ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವ, ಆ ಮೂಲಕ ಮನುಕುಲಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ದಾರ್ಶನಿಕ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ದಾಟಿಸುವ ಹಂಬಲ ಆ ಋಷಿಗಳಿಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ಕೇವಲ ತಮ್ಮ ಆನಂದದಲ್ಲಷ್ಟೇ ತೃಪ್ತಿಹೊಂದದೆ, ಇತರರಿಗೂ ತಮ್ಮ ಆನಂದವನ್ನು ಹಂಚುವ, ಆ ಮೂಲಕ ಎಲ್ಲರೂ ಆನಂದದಲ್ಲಿ ನಲಿದಾಡೋಣ ಎಂಬ ವಿಶಾಲ ಹೃದಯದ ಹಂಬಲವದು. ಹೀಗೆ ಋಷಿಮುನಿಗಳು ತಮ್ಮ ದಿವ್ಯಾನುಭವಗಳನ್ನು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರು. ಈ ಪ್ರಯತ್ನದ ಫಲವೇ 'ವೇದಸಾಹಿತ್ಯ.'

ಈ ರೀತಿ ತಮ್ಮ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿಡುವಾಗ ಋಷಿಗಳಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಕೆಲವು ಸವಾಲುಗಳು ಎದುರಾದವು. ಮೊದಲನೆಯ ಸವಾಲೆಂದರೆ, ಮಾತು-ಮನಸ್ಸು-ಬುದ್ಧಿಗಳನ್ನು ಮೀರಿದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿಡುವುದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಇದಕ್ಕೆ ಅವರು ಕಂಡುಕೊಂಡ ಪರಿಹಾರವೇ — ಕಾವ್ಯಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅವುಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವುದು.

ಅದೇ ರೀತಿ, ದ್ವಂದ್ವಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ, 'ಹೀಗಲ್ಲ, ಇದಲ್ಲ' ಎಂದು ನಿಷೇಧಾತ್ಮಕ ವಿವರಣೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ವರ್ಣನೆ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಧಾನ. ಈ ಮೂಲಕ ಮಾನವ ಮನಸ್ಸು ಅರಿಯಬಹುದಾದ, ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ದಾಟಿಹೋಗಿ, ಅದ ರಾಚೆಗೆ ತನ್ನ ಅರಿವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ. ಎರಡನೆಯ ಸವಾಲು, ಎಷ್ಟೇ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಿ, ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದರೂ ಮೂಲ ಅನುಭವವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿಡಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಲ್ಲ; ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಊನ ಉಂಟಾಗಿಯೇ ತೀರುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮೂಲ ಅನುಭವವನ್ನು ಇತರರಿಗೆ ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ದಾಟಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಇದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರ ವೊಂದೇ — ನೇರವಾಗಿ ಶಿಷ್ಯನು ಗುರುವಿನಿಂದ ಕಲಿತು, ಉಪ ದೇಶ ಪಡೆದು, ಸ್ವತಃ ತಾನೇ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಬೇಕು. ಸ್ವತಃ ತಾನೇ ಅರ್ಚಿಸಿಕೊಂಡಲ್ಲದೆ, ತನ್ನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅನುಭವವನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ದಾಟಿಸಲಾಗದು ಎಂಬುದನ್ನು ಕೂಡ ಅವರು ಕಂಡುಕೊಂಡರು. ವೇದಗಳು ಈ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಹಾಗೂ ಸಾಧಕನಿಗೆ ಸಹಾಯಕವಷ್ಟೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿ ದ್ದರು. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮುಂಡಕೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವೇದ ಗಳನ್ನು 'ಅಪರಾ ವಿದ್ಯೆ'ಯೆಂದು ಕರೆದಿರಬೇಕು.

ವೇದಗಳ ರಚನೆ ಈ ರೀತಿ ಉಂಟಾಯಿತು. ವೇದಗಳಲ್ಲಿರುವ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಋಷಿಗಳು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯಂದಿರಿಗೋ, ಮಕ್ಕಳಿಗೋ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರು. ಆ ಶಿಷ್ಯಂದಿರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ಶಿಷ್ಯಂದಿ ರಿಗೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿದರು. ಹೀಗೆ ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ವೇದಗಳು ಹರಿದುಬಂದವು. ಮೊದಮೊದಲಿಗೆ ವೇದಮಂತ್ರಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಿಮೆಯಿದ್ದಿರಬೇಕು; ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಂಠಪಾಠ ಮಾಡಿ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವುಗಳನ್ನೆಂದೂ ಬರೆ ದಿಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕ್ರಮೇಣ ಮಂತ್ರಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು; ಎಲ್ಲ ವನ್ನೂ ಕಲಿತು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವೆನಿಸಿತು. ಅದಲ್ಲದೆ, ತಲೆಮಾರುಗಳು ಕಳೆದು ಹೋದಂತೆ ಜನರ ನೆನಪಿನ ಶಕ್ತಿಯೂ ಕುಂದುತ್ತ ಬಂತು. ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಒಂದೇ ಆಗಿದ್ದ ವೇದವನ್ನು ವ್ಯಾಸ ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಋಗ್ವೇದ, ಯಜುರ್ವೇದ, ಸಾಮವೇದ, ಅಥರ್ವವೇದ — ಎಂದು ನಾಲ್ಕಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿ, 'ವೇದವ್ಯಾಸ'ರೆನಿಸಿದರು. ತಮ್ಮ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಶಿಷ್ಯಂದಿರಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ವೇದವನ್ನು ಕಲಿಸಿ, ಅವರು ಅದನ್ನೇ ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯಪರಂಪರೆಯ ಮೂಲಕ ವೇದಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವೇದರಕ್ಷಣೆಯ ಕಾರ್ಯವೂ ನಡೆಯಿತು. ವೇದಗಳ ಪಾವಿತ್ರ್ಯ, ಅದಕಿದ್ದ ಮಹತ್ವ ಇದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ವಿಷಯಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ವೇದಗಳನ್ನು ಕರ್ಮಕಾಂಡ, ಜ್ಞಾನ ಕಾಂಡಗಳೆಂದು ವಿಭಾಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಯಜ್ಞಯಾಗಾದಿಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಮಂತ್ರಗಳು, ಅವುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ವಿಧಿವಿಧಾನ ಮುಂತಾದ

ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ವೇದಗಳ ಮೊದಲ ಭಾಗ ಗಳನ್ನು (ಸಂಹಿತೆ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಆರಣ್ಯಕ) ಕರ್ಮಕಾಂಡಗಳೆಂದೂ, ವೇದಗಳ ಅಂತಿಮ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಜಿಜ್ಞಾಸೆ, ವಿಚಾರ ಹಾಗೂ ಜ್ಞಾನಸಾಧನೆಯೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಜ್ಞಾನಕಾಂಡಗಳೆಂದೂ ಕರೆಯುವುದು ವಾಡಿಕೆ. ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಆತ್ಮ, ಬ್ರಹ್ಮ, ಸತ್ಯ, ಮುಂತಾದ ಪಾರ ಮಾರ್ಥಿಕ ವಿಷಯವೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬರುತ್ತವೆ. ಒಟ್ಟು ವೇದಗಳ ಸಾರವೇ ಈ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿವೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ 'ವೇದಾಂತ'ವೆಂದರೆ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು. ಹತ್ತಾರು ಪ್ರಮುಖ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಹರಡಿರುವ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದು ತಾರ್ಕಿಕ ಕ್ರಮಕ್ಕೊಳಪಡಿಸಿ ರಚಿಸಿದ ಒಂದು ಪ್ರಧಾನ ಕೃತಿಯೇ 'ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರ'. ಅದೇ ರೀತಿ, ಉಪನಿಷತ್ತಿನ ಸಾರವನ್ನೆಲ್ಲ ಸರಳವಾಗಿ ಬೋಧಿಸಿದ ಮಹತ್ವದ ಕೃತಿಯೇ 'ಭಗವದ್ಗೀತೆ.' ಹೀಗೆ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು, ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರ, ಗೀತೆ — ಇವು ಮೂರನ್ನೂ ವೇದಾಂತದ ಪ್ರಧಾನ ಗ್ರಂಥಗಳಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ವೇದ ಅಥವಾ ಶ್ರುತಿಗೆ (ಅಂದರೆ 'ಕೇಳಿದ್ದು' ಎಂದರ್ಥ) ಸೇರಿದ್ದು; ಅದು ಶ್ರುತಿಪ್ರಸ್ಥಾನ. ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರವು ತರ್ಕಪ್ರಧಾನವಾಗಿದೆ; ಅದು ನ್ಯಾಯ ಪ್ರಸ್ಥಾನ ವೆಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಭಗವದ್ಗೀತೆ ಇತಿಹಾಸ ಗ್ರಂಥವೆಂದು ಕರೆಯಲಾದ ಮಹಾಭಾರತದ ಭಾಗವಾದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು 'ಸ್ಮೃತಿ ಪ್ರಸ್ಥಾನ' ವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಈ ಪ್ರಸ್ಥಾನತ್ರಯಗಳಿಗೆ ಶ್ರೀಶಂಕರರು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಭಾಷ್ಯಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಅದ್ವೈತ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. 'ವೇದಾಂತ'ವೆಂದರೆ ಉಪನಿಷತ್ತು, ಬ್ರಹ್ಮ ಸೂತ್ರ, ಗೀತೆ ಹಾಗೂ ಇವುಗಳಿಗೆ ಬರೆದ ಶಂಕರ, ರಾಮಾನುಜ ಮೊದಲಾದವರ ಭಾಷ್ಯಗಳು; ಈ ಭಾಷ್ಯಗಳ ಮೇಲೆ ಬರೆದ ಟೀಕೆ, ವಾರ್ತಿಕಗಳು, ಇದಲ್ಲದೆ 'ವೇದಾಂತ ತತ್ತ್ವ'ವನ್ನು ಕುರಿತು ಬರೆದ ಗ್ರಂಥಗಳು — ಎಲ್ಲವೂ ಸೇರುತ್ತವೆ. 'ವೇದಾಂತ' ವೆಂಬುದು 'ವೇದ'ಗಳ ಒಂದು ಭಾಗ; ಒಂದರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅಲೌಕಿಕ ಜ್ಞಾನ. ಅದು ತತ್ತ್ವವೂ ಹೌದು, ಧರ್ಮವೂ ಹೌದು. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳುವಂತೆ, ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿರುವ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಧರ್ಮವೆಂದರೆ, ಅದು ವೇದಾಂತವೊಂದೇ.

ವೇದಗಳ ಪ್ರಾಚೀನತೆ ಮತ್ತು ಅದರ 'ಅಪಾರುಷೇಯ' ಲಕ್ಷಣ

ವೇದಗಳು ಸನಾತನವಾದವುಗಳು; ಅವು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಇರುತ್ತವೆ; ಅವು ಆದಿ-ಅಂತ್ಯಗಳಿಲ್ಲದವು ಎಂದು ನಮ್ಮ ಪರಂಪರೆ ನಂಬುತ್ತದೆ. ಇದರರ್ಥ, ಗ್ರಂಥ ನಾಶವಾದರೂ, ಜನರೆಲ್ಲ ನಾಶ ವಾದರೂ ವೇದ ಉಳಿಯುವುದು — ಮತ್ತೆ ಇನ್ನೊಂದು ಬಾರಿ ಅದು ವ್ಯಕ್ತಗೊಳ್ಳುವುದು. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೀಗೆ ಹೇಳು ತ್ತಾರೆ: "ವೇದಗಳೆಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ, ಅನಾದಿಯೂ ಅನಂತವೂ ಆದ ಇಂದ್ರಿಯಾತೀತ ಸತ್ಯಗಳು ಅನವರತವೂ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿವೆ. ಈ ಸತ್ಯಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದಲೇ ಸ್ವಯಂ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನು ಜಗತ್ತಿನ

ಸೃಷ್ಟಿ, ಸ್ಥಿತಿ, ಪ್ರಳಯ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.” (ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಕೃತಿಶ್ರೇಣಿ, ಸಂ. ೫, ಪು. ೩೮೩)

ಆದರೆ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಹಾಗೂ ಇಲ್ಲಿನ ಆಧುನಿಕ ವಿದ್ವಾಂಸರು ವೇದಗಳ ಕಾಲವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ, ಕಿ.ಪೂ. ೧೫೦೦ ಸುಮಾರಿಗೆ ವೇದಗಳ ಕಾಲ ವೆಂದೂ, ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ೮೦೦೦ ವರ್ಷಗಳಿಗೂ ಹಿಂದೆ ಎಂದೂ, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ೨೫,೦೦೦ ವರ್ಷಗಳಿಗೂ ಪ್ರಾಚೀನವೆಂದೂ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಸಿದ್ದಾರೆ. ವೇದಗಳು ಎಂದರೆ ಕೇವಲ ಭಾಷಾರೂಪ ದಲ್ಲಿರುವ ಸಾಹಿತ್ಯವಲ್ಲ; ಅಲೌಕಿಕ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ಹೇಳುವ ಜ್ಞಾನ ಎಂದು ಅರ್ಥೈಸದೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಉಂಟಾಗಿರುವ ಗೊಂದಲ ವಿದು. ವೇದಗಳು ಪುರುಷನಿರ್ಮಿತವಲ್ಲ, ಅವುಗಳು ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ನಿಶ್ಚಾಸ್ತ ಎಂದು ವೇದಗಳಲ್ಲೇ ವರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. ಈ ಅಪೌರುಷೇಯ (ಪುರುಷನಿರ್ಮಿತವಲ್ಲದೆ, ದೈವೀಮೂಲದಿಂದಲೇ ವ್ಯಕ್ತ ವಾದುದು) ಲಕ್ಷಣದಿಂದಾಗಿಯೇ, ವೇದಗಳ ಪ್ರಾಚೀನತೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಹೊರಡುವುದು ಅಸಂಗತವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ವೇದಗಳು ಸಾರುವ ಲೋಕೋತ್ತರ ತತ್ತ್ವಗಳೆಡೆಗೆ ನಮ್ಮ ಗಮನ ಹರಿಸಬೇಕು. ಅದರಿಂದ ವೇದಗಳ ಲೋಕಾತೀತ ನೆಲೆಯ ಬೆಳಕು ಕಿಂಚಿತ್ತಾದರೂ ಅರ್ಥವಾಗಬಹುದು.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಮತ್ತು ಅನುಭೂತಿ

ಹೀಗಿದ್ದರೂ, ವೇದ-ವೇದಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಭಾವನೆಯ ವಿಕಾಸವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸಂಹಿತಾ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಇಂದ್ರ, ಅಗ್ನಿ, ವರುಣ, ವಾಯು ಮುಂತಾದ ಪ್ರಕೃತಿ ದೇವತೆಗಳು ಮುಂದೆ ಪುರುಷ, ಆತ್ಮ, ಬ್ರಹ್ಮ ಮುಂತಾದ ತತ್ತ್ವಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಾಡುವುದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಪ್ರಾಚೀನ ಋಷಿಗಳ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅನ್ವೇಷಣೆ ಮೊದಲು ಬಹಿರ್ಮುಖವಾಗಿ ನಡೆಯಿತು; ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ಅದು ಅಂತರ್ಮುಖವಾಯಿತು. ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳ ಅಂತರಾತ್ಮನಾಗಿರುವ ಆ ಮಹಿಮಾನಿತ್ ಪುರುಷನನ್ನು ‘ಆತ್ಮ’ (ಅಂದರೆ ‘ನಾನು’ ಎಂಬ ಅರ್ಥವೂ ಆಗುತ್ತದೆ) ಎಂದೇ ಕರೆದರು. ಅದು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮೀರಿದ, ಮೀರಿಸುವ ಅವಸ್ಥೆ; ಆ ಸತ್ಯವನ್ನು ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ದೊಡ್ಡದು ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ‘ಬ್ರಹ್ಮ’ ಎಂದೂ ಕರೆದರು. ಇದು ಕೇವಲ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲ; ಅಂತರಿಕ ಶೋಧದಿಂದ ಉನ್ನತಿಗೇರಿದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಗೋಚರವಾದ ದಿವ್ಯಾನುಭವ. ಅಂಥ ಅನುಭೂತಿಯ ವರ್ಣನೆ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ: ‘ವೇದಾಹಮೇತಂ ಪುರುಷಂ ಮಹಾಂತಂ| ಆದಿತ್ಯವರ್ಣಂ ತಮಸಃ ಪರಸ್ತಾತ್| ತಮೇವ ವಿದಿತ್ವಾ ಅತಿಮೃತ್ಯುಮೇತಿ| ನಾನ್ಯಃ ಪಂಥಾ ವಿದ್ಯತೇಽಯ ನಾಯ||’ (ಶ್ವೇತಾಶ್ವತರೋಪನಿಷತ್, ೩.೮) (ಅಜ್ಞಾನ ವೆಂಬ ಅಂಧಕಾರಕ್ಕಿಂತ ಆಚೆಗಿರುವ ಪ್ರಕಾಶ ಸ್ವರೂಪನಾದ, ಮಹಾನ್ ಆದ ಈ ಪುರುಷನನ್ನು ನಾನು ಅರಿತಿರುತ್ತೇನೆ. ಅವನನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡ ಮನುಷ್ಯನು ಮೃತ್ಯುವನ್ನು ದಾಟುತ್ತಾನೆ. ಪರಮಪದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಗೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೆ ದಾರಿಯಿಲ್ಲ.)

ತಾವು ಕಂಡುಕೊಂಡ, ಅನುಭವಿಸಿದ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹಿಂದಿನ ಋಷಿಗಳು ಕೇವಲ ತಮ್ಮಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆನಂದಿಸಬಯಸಲಿಲ್ಲ. ಇತರರೂ ಈ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ಕಾಣಲಿ, ಅದಕ್ಕೆ ತಮ್ಮಿಂದಾಗುವ ಎಲ್ಲ ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ - ಎನ್ನುವ ಮನೋಭಾವ ಅವರದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವರು ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಹೊಂದುವ ಮಾರ್ಗವನ್ನೂ ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಶೋಧಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಹೀಗೆ ವೇದಗಳು ಅತ್ಯುನ್ನತ ಜ್ಞಾನವಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ಅದನ್ನು ಹೊಂದುವ ಬಗೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವ ಮಾರ್ಗವೂ ಆಗಿದೆ.

ವೈದಿಕ ಪರಂಪರೆಯ ಮಹತ್ವ

ವೇದ, ವೇದಾಂತಗಳೆಂದರೆ ಬರಿಯ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲ; ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸುವ ಲೌಕಿಕ ಜ್ಞಾನವೂ ಅಲ್ಲ. ಅವುಗಳು ಅಲೌಕಿಕವೂ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವೂ ಆದ ಸತ್ಯವನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಅಡಕಗೊಳಿಸಿರುವ ದಿವ್ಯ ವಿದ್ಯೆಯೇ ಆಗಿವೆ. ಈ ವಿದ್ಯೆ ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ವ್ಯಕ್ತಗೊಂಡಾಗ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆಯಿತು. ಈ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಅರಿತವರ ಹಾಗೂ ಅದನ್ನರಿಯುವುದೇ ಜೀವನದ ಪ್ರಮುಖ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದವರ ಜೀವನ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿತು. ಇಂತಹ ‘ವೈದಿಕ’ರ ಪರಂಪರೆಯೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ಬಂತು. ಸಹಸ್ರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ವೇದವಾಚ್ಯವು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಪಾಠಾಂತರವಿಲ್ಲದೆ ಇಂದಿನ ವರೆಗೂ ಮುಂದುವರಿದುಕೊಂಡು ಬರಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ವ್ಯಾಕರಣ, ಭಂಡಸ್ಸು, ಶಿಕ್ಷಾ ಮೊದಲಾದ ವೇದಾಂಗಗಳೂ ಈ ಪರಂಪರಾಗತ ವಿದ್ಯೆಯ ಅಂಗಗಳಾದವು. ಆಧುನಿಕ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮುದ್ರಣ, ಧ್ವನಿಸುರುಳಿ, ಗಣಕಯಂತ್ರವೇ ಮೊದಲಾದ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಮೂಲಕ ವೇದ ಸಂಹಿತೆಗಳನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸಿ ಇಡುವ ಕಾರ್ಯ ಸ್ವುತ್ಯಾರ್ಹವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ; ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ವೈದಿಕ ಪರಂಪರೆಯ ನಿಜವಾದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ನಾವು ಮನಗಂಡಂತೆ ಆದೀತೆ? ವೇದಗಳು ಸಾರುವ ಸಾರ್ವಕಾಲಿಕ ಸತ್ಯಗಳ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಸಾಧ್ಯವಾದೀತೆ?

ವೇದಗಳು ಎಂದರೆ ವಿದ್ಯೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ, ಅದು ಸಾರುವ ತತ್ತ್ವ ಅಲೌಕಿಕವಾದದ್ದು ಎಂಬುದನ್ನೂ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ, ವೈದಿಕ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಶ್ರದ್ಧೆ ಭಕ್ತಿಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಆಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಧ್ಯವೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ವೈದಿಕ ಜೀವನ, ವೇದಾಂತ ತತ್ತ್ವಗಳ ಅನುಸಂಧಾನ, ಇವುಗಳ ಮೂಲಕ ಪ್ರಾಚೀನ ಋಷಿಗಳು ಕಂಡುಕೊಂಡು ತತ್ತ್ವ-ದರ್ಶನಗಳನ್ನು ಸ್ವತಃ ನಾವು ಅನುಭವಿಸಿ ಜೀವನ ಸಾರ್ಥಕ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲೇ ನಮ್ಮ ನಿಜವಾದ ಕಾಳಜಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಬೇಕು.

ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜ ಮತ್ತು ವೇದ-ವೇದಾಂತ

ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಹಲವು ದರ್ಶನ, ಪಂಥ ಹಾಗೂ ಮತಗಳಿವೆ. ಶೈವ, ವೈಷ್ಣವ, ಶಾಕ್ತ, ದ್ವೈತ,

ಅದ್ವೈತ, ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತ — ಹೀಗೆ ಹತ್ತು ಹಲವು ಬಗೆಯ ಪರಂಪರೆಗಳು ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿ ವೇದ-ವೇದಾಂತಗಳ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿವೆ. ಸಮಾಜದ ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದುಕೊಂಡು ಜೀವನ ನಡೆಸುವ ಜನರಲ್ಲಿ ವೈದಿಕ ಭಾವನೆಗಳು ನೇರವಾಗಿ ಅಥವಾ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಹಾಸುಹೊಕ್ಕಾಗಿವೆ. ಪ್ರಪಂಚದ ಅನಿತ್ಯತೆ, ಜೀವನದ ನಶ್ವರತೆ, ಸ್ವಾರ್ಥಶೂನ್ಯ ಬದುಕು, ದ್ವಂದ್ವಗಳ ನಡುವೆ ಗಳಿಸಬೇಕಾದ ಸಮತೋಲನ, ಜಗತ್ತನ್ನು ಮೀರಿದ ಅಗೋಚರ ಶಕ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆ, ಕರ್ಮ ಹಾಗೂ ಕರ್ಮಫಲ, ಜನ್ಮಜನ್ಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಜೀವಿಯ ಪ್ರಯಾಣ, ಭಗವಂತನ ಕೃಪೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ - ಈ ಎಲ್ಲ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಗ್ರಾಮೀಣ ಜನರೂ ಅರಿತು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾರೆ. ತತ್ತ್ವ ಹಾಗೂ ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಗಳು ಒಂದಾಗಿ ಬೆಸೆದ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ಇಂದಿಗೂ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಇವುಗಳ ಹಿಂದಿರುವ ಅಂತಃಸ್ರೋತವು ವೈದಿಕ ಪರಂಪರೆಯದೇ ಆಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ.

ಆಧುನಿಕ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ

ಪ್ರಾಚೀನ ವೈದಿಕ ಪರಂಪರೆ ಎಷ್ಟೇ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾಗಿರಲಿ, ಇಂದಿನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅದಷ್ಟು ಪ್ರಸ್ತುತ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅಸಹಜವಲ್ಲ. ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ಪ್ರಪಂಚ ಬದಲಾಗಿದೆ. ಯಂತ್ರಜಗತ್ತು ದೈನಂದಿನ ಜೀವನವನ್ನು ಆಳುತ್ತಿದೆ. ಕಂಪ್ಯೂಟರ್, ಮೊಬೈಲ್, ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್‌ಗಳ ಗದ್ದಲದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಗಲಿಬಿಲಿಗೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ವ್ಯಾಪಾರೀಕರಣ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮಿಶ್ರಣ, ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಪ್ರಗತಿ ಇವುಗಳ ನಡುವೆ ವೈದಿಕ ಪರಂಪರೆ ಎಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುವುದು?

ಆದರೆ ಈ ಬದಲಾವಣೆಗಳ ಹಿಂದೆ ಮಾನವನ ನಿತ್ಯರೋದನ ಕೇಳಿಸದಾಗಿದೆ. ಅನಾದಿ ಕಾಲದಿಂದ ಮಾನವನ ಹೃದಯದೊಳಗೆ ಮನೆ ಮಾಡಿರುವ ಅದೇ ದುಃಖ, ಸಮಸ್ಯೆ, ಸಾವು, ಸಂಘರ್ಷಗಳ ಮೊರೆ ಮರೆಯಾಗಿ ಹೋದಂತಿದೆ. ಎಲ್ಲ ಭರಭರಾಟೆಯ ಹಿಂದೆ ಅಡಗಿರುವ ಈ ವ್ಯಥೆ ಅದಷ್ಟು ಕಾಲ ಹೊಗೆಯಾಡುತ್ತ ಉಳಿಯುವುದು? ತನ್ನೆಲ್ಲ ನೋವು, ದುಗುಡಗಳ ಲಾವಾರಸ ಎಂದೋ ಒಮ್ಮೆ ಸ್ಫೋಟಗೊಳ್ಳುವುದು, ಉಕ್ಕಿ ಹರಿಯುವುದು. ಅದರ ಬೇಗೆಯನ್ನು ತಣಿಸಬಲ್ಲ ಶಾಂತ ವಾರಿಧಿ ಎಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಬಹುದು? ಅದು ಇಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ— ಎಲ್ಲಿ ಶಾಶ್ವತ ಆನಂದದ, ಶಾಂತಿ, ಪಾಮಿತ್ಯ ಹಾಗೂ ಧನ್ಯತೆಯ ಧ್ವನಿ ಮೂಡುವುದೋ ಅಂಥ ವೇದ-ವೇದಾಂತದ ಆದರ್ಶಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ. ಮಾನವ ಬಾಹ್ಯಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಆಧುನಿಕನಾದರೆ ಸಾಕೆ? ಅವನ ಅಂತರಂಗ ಹದವಾಗುವ ಆಧುನಿಕತೆ ಬರುವುದೆಂದು?

ಅಕ್ಟೋಬರ್ ತಿಂಗಳ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು

೩ ಬುಧವಾರ	ಸ್ವಾಮಿ ಅಭೇದಾನಂದ ಜಯಂತಿ
೫ ಶುಕ್ರವಾರ	ಏಕಾದಶಿ
೯ ಮಂಗಳವಾರ	ಸ್ವಾಮಿ ಅಖಂಡಾನಂದ ಜಯಂತಿ
೧೬ ಮಂಗಳವಾರ	ಶ್ರೀ ದುರ್ಗಾಪೂಜಾ ಮಹಾಸಪ್ತಮಿ
೧೭ ಬುಧವಾರ	ಶ್ರೀ ದುರ್ಗಾಪೂಜಾ ಮಹಾಷ್ಟಮಿ
೧೮ ಗುರುವಾರ	ಶ್ರೀ ದುರ್ಗಾಪೂಜಾ ಮಹಾನವಮಿ
೧೯ ಶುಕ್ರವಾರ	ವಿಜಯದಶಮಿ/ಶ್ರೀ ಮಧ್ಯ ಜಯಂತಿ
೨೦ ಶನಿವಾರ	ಏಕಾದಶಿ

ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಅವಿಭಾವ

“ಭಗವಂತ ವೈಕುಂಠದಿಂದ ಭಕ್ತನು ಕರೆಯುವಲ್ಲಿಗೆ ಇಳಿದು ಬರುತ್ತಾನೆ. ಕೋಜಾಗರಿ ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ದಿನ (ಅಶ್ವಿನಿ-ಕಾರ್ತಿಕ ಮಾಸದಲ್ಲಿ) ಬರುವ ಹುಣ್ಣಿಮೆ ವೈಕುಂಠದಿಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಭೂಮಿಗಿಳಿದು ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಅವಳ ದೃಷ್ಟಿ ಬೀಳುವುದೋ, ಅಲ್ಲಿಗಲ್ಲ ಅವಳು ಹೋಗುವಳು, ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವಳು. ನನ್ನ ಅತ್ತೆಗೆ ಕಾಮಾರಪುಕುರದಲ್ಲಿ ಹದಿನೈದು-ಹದಿನಾರು ವರ್ಷದ ಗೌರವರ್ಣದ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಕಿವಿಗಳಲ್ಲಿ ಶಂಖದ ಕುಂಡಲಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದಳು, ಕೈಯಲ್ಲಿ ವಜ್ರದ ಬಳೆಗಳಿದ್ದವು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಮನೆಯ ಮುಂದಿನ ಬಕುಲವೃಕ್ಷದ ಕೆಳಗೆ ನಿಂತು ಅವಳು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಿದಳು.

ನನ್ನ ಅತ್ತೆ, “ನೀನು ಯಾರಮ್ಮ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ, “ಇಲ್ಲಿಗೆ ಎಂದೇ ನಾನು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಅತ್ತೆ, “ನನ್ನ ಮಗ (ರಾಮ ಕುಮಾರ) ನನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೀಯಾ? ಅವನು ಪೂಜೆ ಮಾಡಲು ಹೋದವನು ಇನ್ನೂ ಬರಲಿಲ್ಲ, ಹೊತ್ತು ರಾತ್ರಿಯಾಗಿದೆ” ಎಂದರು. ಆಗ ಲಕ್ಷ್ಮಿ, “ಹೌದಮ್ಮ, ಅವನು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ; ಆಕೆ, ಬಾಳೆಹಣ್ಣು ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ನಾನೂ ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮತ್ತೆ, “ಬೇಡಮ್ಮ, ಈಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ, ಈಗ ಬರಬೇಡ” ಎಂದರು. ಹೀಗೆ ಹಲವು ಬಾರಿ ಹೇಳಿದ ಬಳಿಕ, “ಆಗಲಿ, ನನ್ನ ಸಾಮಾನ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಯಂತೂ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ ದೇವಿ ಅಂತರ್ಧಾನಳಾದಳು. ನೋಡು, ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಅಷ್ಟೇನೂ ಉತ್ತಮವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ-ಬಟ್ಟೆ ಗೇನೂ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲದಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಅಷ್ಟೆ.

“ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಲಾಹಾ ಮನೆಯ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ, ಅವರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವ ಉಗ್ರಾಣದ ಕಡೆಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದನ್ನು ನನ್ನ ಅತ್ತೆ ಕಂಡಿದ್ದರು. ನನ್ನ ಭಾವ (ರಾಮಕುಮಾರ) ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ಹೇಳಿದರು, “ಅಮ್ಮಾ, ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ, ಸ್ವಯಂ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೇ ಬಂದಿದ್ದಳು. ಇಂದು ಕೋಜಾಗರಿ ಹುಣ್ಣಿಮೆಯಲ್ಲವೇ?” ಅವರಿಗೆ ಭವಿಷ್ಯ ಹೇಳಲು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಅವರು ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ನೋಡಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದರು.”

‘ಶ್ರೀಶಾರದಾದೇವಿ ವಚನವೇದದಿಂದ (ಪು. ೧೬೬-೬೭)